

CAMINS OBERTS

Com anell al dit

Estimats diocesans,

La missió es revesteix de sensacions diverses. Calibrem l'encert o el desencert segons la nostra visió. Josep Pla —rodamon català d'abast internacional i gran escriptor— sostenia que els homes són aquells que s'impressionen amb facilitat. El cert és que hi ha situacions que es presenten com a dificultoses i d'altres que van «com anell al dit». Què diem quan afirmem que la missió va bé?

Fer apreciacions genèriques ajuda a situar-nos, però mai res no és fàcil. És molt temptador quedar-se en la superfície de la realitat. Aprofundir sempre costa. El món de les idees és seductor, però la vida té les seves aspreses. Sabem que la missió no va únicament d'idees, sinó de situacions concretes, de persones amb carn i ossos. La resurrecció de Jesús, de fet, no és una idea. Parlem d'una acció de Déu, perquè concretament és Ell qui ha estimat, estima i no deixa mai d'estimar ni el seu Fill ni nosaltres. Com trobar el bon encaix entre Déu i la humanitat? Entre els fets i les idees? Entre la part i el tot? Entre el conflicte i la unitat? Si gui com sigui, el criteri no soc jo, no som nosaltres, sinó Déu. La missió és rebuda. Que la missió vagi «com anell al dit» voldrà dir que el Regne de Déu creix entre nosaltres, perquè acceptem que Déu sigui el centre de la nostra vida.

La missió de Jesús fou la d'anunciar aquest Regne del Pare, que, com sabem, té el seu desplegament en les benaurances. En elles trobem el programa d'acció. Caldrà viure amb paciència, resiliència i oració constant la cura d'aquest Regne. No hem

de refugiar-nos en el món de les idees. Ens cal aterrar als nostres contextos més immediats, a saber: col·legis, empreses, hospitals, presons, sindicats, col·lectius culturals diversos... La Pasqua és aquest desplegament del criteri de l'Amor, i hi arribem per camins diferents i amb ritmes distints.

Hem de dir-ho: no estem sols. Jesús és qui ens anima a sortir dels nostres prejudicis, amb humilitat i senzillesa. Recordo com en alguna ocasió us he compartit —una intuïció molt meva— que

Déu arriba a la nostra vida pels peus, és a dir, quan ens posem en camí, els uns al costat dels altres. Jesús camina al nostre costat i ens acompanya. Us segueixo animant —amb totes les meves forces— a posar-vos en camí, acompanyar-nos i deixar-nos acompanyar per Aquell que ens estima sempre. No us entristiu, no us desanimeu, no us deixeu vèncer per la por. Val la pena confiar.

Jesús transforma la nostra mirada, de vegades ensopida per la rutina i el cansament, per una nova disposició a recomençar sempre. Estimats, la missió, ho hem dit, és sempre desbordant, ens supera en tot moment, però no estem sols. Els aparents èxits o fracassos són impressions que cal emmarcar en una història molt més àmplia. Ens referim a la nostra pròpia història de salvació.

Ens toca situar Déu en el centre de la missió, i permetre que Jesús camini al nostre costat, com a diòcesi, com a parròquia, com a poble de Déu. Déu és qui posa vida a la vida. Confiam en Ell. Que els diversos òrgans diocesans siguin expressions reals d'un discerniment eclesial sincer, situant Déu al centre. No volem viure sotmesos a les nostres sensacions. Volem viure ancorats fermament a una paraula d'esperança que prové de Déu mateix i que identifiquem amb Jesús. Si posem Déu al centre de la nostra vida, ens adonarem que efectivament la missió va «com anell al dit», perquè és de Déu i nosaltres, senzillament, en som els seus instruments.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El Papa convida els joves a escoltar la crida de la vocació

El papa Lleó XIV ha centrat el seu missatge per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebra el proper 26 d'abril, en la importància de descobrir la vocació com un do interior de Déu. En el text, convida especialment els joves a aturar-se, escoltar i pregar per reconèixer la crida divina enmig del soroll quotidià.

El Pontífex destaca que la vocació neix d'una experiència profunda de bellesa, vinculada al segui-

ment de Jesús com a bon Pastor, i subratlla la necessitat de cultivar la interioritat. En aquesta línia, recorda sant Agustí per afirmar que Déu habita en el més íntim de la persona. El missatge també posa l'accent en la confiança, amb l'exemple de sant Josep, i en la idea que la vocació és un camí de maduració constant.

Finalment, anima comunitats i famílies a crear entorns que ajudin a fer créixer aquest do.

CAMINOS ABIERTOS

Como anillo al dedo

Estimados diocesanos,

La misión se reviste de sensaciones diversas. Calibramos el acierto o el desacierto según nuestra visión. Josep Pla —trotamundos catalán de alcance internacional y gran escritor— sostenía que los hombres son aquellos que se impresionan con facilidad. Lo cierto es que hay situaciones que se presentan como dificultosas y otras que van «como anillo al dedo». ¿Qué decimos cuando afirmamos que la misión va bien?

Hacer apreciaciones genéricas ayuda a situarnos, pero nada es fácil. Es muy tentador quedarse en la superficie de la realidad. Profundizar siempre cuesta. El mundo de las ideas es seductor, pero la vida tiene sus asperezas. Sabemos que la misión no va únicamente de ideas, sino de situaciones concretas, de personas de carne y hueso. La resurrección de Jesús, de hecho, no es una idea. Hablamos de una acción de Dios, porque concretamente es Él quien ha amado, ama y no deja nunca de amar ni a su Hijo ni a nosotros. ¿Cómo encontrar el buen encaje entre Dios y la humanidad? ¿Entre los hechos y las ideas? ¿Entre la parte y el todo? ¿Entre el conflicto y la unidad? Sea como sea, el criterio no soy yo, no somos nosotros, sino Dios. La misión es recibida. Que la misión vaya «como anillo al dedo» querrá decir que el Reino de Dios crece entre nosotros, porque aceptamos que Dios sea el centro de nuestra vida.

La misión de Jesús fue la de anunciar este Reino del Padre, que, como sabemos, tiene su desarrollo en las bienaventuranzas. En ellas encontramos el programa de acción. Será necesario vivir con paciencia, resiliencia y oración constante el cuidado de este Reino. No debemos refugiarnos en el mundo de las ideas. Necesitamos aterrizar en nuestros contextos más inmediatos, a saber: colegios, empresas, hospitales, prisiones, sindicatos, diversos colectivos culturales... La Pascua es este despliegue del criterio del Amor, y llegamos a ella por caminos diferentes y con ritmos distintos.

Debemos decirlo: no estamos solos. Jesús es quien nos anima a salir de nuestros prejuicios, con humildad y sencillez. Recuerdo cómo en alguna ocasión os he compartido —una intuición muy mía— que Dios llega a nuestra vida por los pies, es decir, cuando nos ponemos en camino, unos al lado de los otros. Jesús camina a nuestro lado y nos acompaña. Os sigo animando —con todas mis fuerzas— a ponerlos en camino, a acompañarnos y a dejarnos acompañar por Aquel que nos ama siempre. No os entristezcáis, no os desaniméis, no os dejéis vencer por el miedo. Vale la pena confiar.

Jesús transforma nuestra mirada, a veces adormecida por la rutina y el cansancio, por una nueva disposición a recomenzar siempre. Queridos, la misión, lo hemos dicho, es siempre desbordante, nos supera en todo momento, pero no estamos solos. Los aparentes éxitos o fracasos son impresiones que hay que enmarcar en una historia mucho más amplia. Nos referimos a nuestra propia historia de salvación.

Nos toca situar a Dios en el centro de la misión, y permitir que Jesús camine a nuestro lado, como diócesis, como parroquia, como pueblo de Dios. Dios es quien da vida a la vida. Confíemos en Él. Que los diversos órganos diocesanos sean expresiones reales de un discernimiento eclesial sincero, situando a Dios en el centro. No queremos vivir sometidos a nuestras sensaciones. Queremos vivir anclados firmemente a una palabra de esperanza que proviene de Dios mismo y que identificamos con Jesús. Si ponemos a Dios en el centro de nuestra vida, nos daremos cuenta de que efectivamente la misión va «como anillo al dedo», porque es de Dios y nosotros, sencillamente, somos sus instrumentos.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Devoció popular a la processó dels Dolors

El vespre del Diumenge de Rams, Lleida va viure la primer gran processó de la Setmana Santa d'enguany, la dels Dolors. Com en tantes altres coses al llarg d'aquest primer any d'episcopat, el bisbe Daniel la va presidir per primer cop. Encapçalada pels Armats dels Dolors, i amb la participació de les confraries lleidatanes amb les seves vestes, penitents, bandes de música i agrupacions de tam-

bors i bombos, van recórrer els carrers de la ciutat sortint de l'oratori del carrer Cavallers.

Malgrat el vent, que a estones va fer una mica la guitza, la processó va discórrer en un ambient de devoció i amb força presència de persones al llarg de tot el recorregut que, enguany i com a novetat, van tenir l'oportunitat de seure en un espai reservat amb cadires a l'avinguda Blondel.

La processó va finalitzar, com és tradició, a l'Oratori dels Dolors amb el cant del *Salve Regina*. Organitzada per la Reial i Venerable Congregació de Nostra Senyora dels Dolors, la processó es va poder veure, un any més, per Lleida Televisió, que la va oferir en directe igual que, uns dies més tard, la del Sant Enterrament.

El Diumenge de Rams va acabar amb l'acte del Trobament i Reverència del pas de «la Somereta» amb la Verge dels Dolors, previ a l'Estació de Penitència de la Confraria de «La Somereta» a l'interior de la Catedral.

Aquesta mateixa confraria també va organitzar, al matí, la benedicció de palmes amb el pas de la Somereta a l'entorn de la parròquia del Santíssim Salvador del barri de Pardiniyes.

Diumenge de Rams radiant

El bisbe Daniel, en la seva primera Quaresma a Lleida, va fer aquest Diumenge de Rams la benedicció de les palmes i palmons a la Catedral per primer cop. Desenes de persones, principalment nens i nenes, es van concentrar a la porta del temple per rebre la benedicció abans de passar a l'interior en processó i celebrar l'Eucaristia. El bon temps va afavorir la participació de molts fidels, que no es van voler perdre aquest moment festiu que dona pas a la Setmana Santa.

Les parròquies de la diòcesi també van celebrar el Diumenge de Rams amb benediccions a les tradicionals palmes, però també als rams de llorer i d'oliviera. Uns dies abans, el dijous 26 de març, els re-

sidents del Centre de Sant Joan de Déu d'Almacelles també van beneir la palma, en una cerimònia presidida pel mercedari Dinis Mario Adriano.

Un calvari amb fons monumental al Peu del Romeu

L'artista i restaurador José A. Ferrer és l'autor de la composició artística amb que es presenta el tradicional Calvari que l'Agrupació llerdenca de Pessebristes va exposar aquesta passada Setmana Santa a la capella del Peu del Romeu, la

seva seu social. L'exposició es va poder visitar totes les tardes fins a Dissabte Sant.

Enguany, l'artista va voler situar com a motiu central la Crucifixió de Jesús i, com a fons, va reproduir en un fragment de l'aqüeducte romà de Segòvia, juntament amb les runes de Pompeia.

L'espectacular composició artística pretén destacar el conjunt del Calvari, amb figures dels anys 70 del segle XX fetes amb fang cuit i pintades a mà per l'artesà pessebrista Martí Castells. L'escena central recrea la crucifixió de Crist a la creu, amb els dos lladres, Maria, sant Joan i diversos soldats romans. L'exposició incloïa també el pas del Natzarè de l'antiga confraria dels Terciaris Franciscans, tres diorames de la Passió i una mostra de miniatures fetes amb llumins.

Església i Govern acorden indemnitzacions pels abusos

El govern espanyol i la Conferència Episcopal Espanyola van signar, el passat 30 de març, l'acord per posar en marxa un sistema d'indemnitzacions destinat a les víctimes d'abusos sexuals en l'àmbit de l'Església. El protocol, elaborat amb la participació del Defensor del Poble, es va formalitzar amb la presència del ministre de la Presidència, Félix Bolaños; el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Luis Argüello; el president de la Con-

ferència Espanyola de Religiosos, Jesús Díaz Sariego; i el Defensor del Poble, Ángel Gabilondo. L'acord pretén establir un marc de reparació per a les víctimes que, per diverses circumstàncies, han quedat fora dels circuits judicials.

El sistema acordat s'articula com un mecanisme complementari al pla Priva, impulsat el 2024 per donar resposta a les víctimes d'abusos sexuals sense recorregut judicial, ja sigui per la prescripció dels delictes o per la mort dels responsables. Tot i això, moltes víctimes havien expressat reticències a recórrer a una comissió gestionada exclusivament per l'Església, fet que ha portat a dissenyar aquest model mixt amb participació estatal. Des de la Conferència Episcopal insisteixen que «és complementari al pla Priva, no alternatiu».

Bicicleta per al guanyador del premi d'Infància Missionera

El nen lleidatà Ventura Bertrán Domingo, de set anys, i estudiant de Primer de Primària, va rebre el passat 27 de març de mans del bisbe Daniel la bicicleta i el diploma que l'acrediten com a guanyador del primer premi del XIII Concurs nacional de dibuix d'Infància Missionera, un certamen promogut per Obres Missionals Pontificies d'Espanya (OMP). Ventura Bertrán, juntament amb els seus pares i germà, van

passar pel Palau Episcopal i van mantenir una trobada amb el senyor bisbe, que es va interessar per les inquietuds artístiques del jove premiat.

El treball de Ventura és un cant a l'alegria i a la convivència. El seu dibuix recrea un camp de futbol on els nens corren, juguen i celebren cada acció amb entusiasme. El marcador mostra un empat a 1, una metàfora que el guanyador explica dient que per

a ell, «el més important no és la victòria, sinó el joc compartit i el respecte mutu».

Exposició sobre els caputxins

L'Arxiu Comarcal de les Garrigues acull l'exposició «Quatre segles de vida caputxina a Catalunya (1578-1968)», una mostra que repassa la trajectòria social i religiosa dels framenors caputxins al país i la seva vinculació amb les Borges Blanques.

Comissariada per l'historiador i arxiver fra Valentí Serra de Manresa, l'exposició s'emmarca en la commemoració del 125è aniversari de la restauració de la Província caputxina de Catalunya (1900-2025)

també recorda l'arribada dels caputxins a les Borges Blanques, l'any 1920.

Precisament, la presència caputxina al municipi està estretament lligada a l'àmbit educatiu. Aquell mateix any, la comunitat es va establir a la ciutat per ges-

tionar el Col·legi Mare de Déu de Montserrat, conegut popularment com «els Frares», un centre destacat en la formació de diverses generacions de borgencs.

REFLEXIONS

El que els ulls no veuen, al cor no dol

Durant segles i segles hem viscut havent après de la saviesa popular d'aquells que han anat davant nostre. Semblava que ja ens ho havien ensenyat tot i podríem aprofitar el seu llegat de valors i de principis ètics. Per això tenim moltes dites i refranys que concreten les lliçons per aprendre. Però constato la greu situació en la que ens trobem: tenim el cor malalt. I no em refereixo a alguna mena de cardiopatia sinó a la insensibilitat amb la qual som capaços de viure la majoria de situacions de les que som espectadors.

Com devem tenir malalt el cor que podem engolir, sense immutar-nos, les atrocitats que ens ensenyen els mitjans de comunicació i, encara més, l'omnipresent Internet! És del tot inacceptable, per qualsevol de nosaltres, que puguem mantenir la mirada sobre alguna de les imatges cruels de devastació i mort de qualsevol guerra. És impossible tenir una salut emocional equilibrada mentre podem continuar veient les notícies que ens presenten. Estem ben malalts per la indiferència amb la qual encaixem passivament el relat de la situació mundial, no només bèl·lica sinó estructural.

Ho sabíem quan ens ensenyaven imatges de nens famolencs i morint de gana mentre estàvem dinant amb el televisor connectat i continuàvem menjant. Havíem començat a tenir consciència de la malaltia del cor quan sentíem que al pis del costat hi havia una baralla entre la parella i l'endemà va aparèixer la dona morta i no vàrem ni tan sols avisar la policia. Sabíem que no anàvem bé quan tothom explicava pel poble que a l'institut de secundària es venia droga i que dotze adolescents van demanar canviar d'escola per *bullying* i vàrem callar.

Hem descobert que el refrany menteix i que el cor no dol encara que els ulls hi veuen, o encara pitjor ja no percebem si el cor dol o no dol. Malauradament ja no sabem si el cor ens fa mal o no. La insensibilitat és tan gran que hem capgirat els criteris del sofriment. Encara amb el rerefons de la Passió i Mort del Senyor no tenim ben entès què ha significat la Creu, l'hem normalitzat i ens hem acostumat a mirar-la i no sentir res. Ja no ens dol. Potser sí que tenia raó Jesús quan ens va assegurar: si no us feu com els infants no entrareu al Regne del Cel. Els infants innocents —que no són tots— no aguanten mirar la creu. Es tapen els ulls per a no veure-hi.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / SI 118 / Jo 6,22-29]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / SI 30 / Jo 6,30-35]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església; sant Silví, mr.

22. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / SI 65 / Jo 6,35-40]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa.

23. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.

24. □ Divendres [Fets 9,1-20 / SI 116 / Jo 6,52-59]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dissabte [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de

Pere i company de Pau; sant Anià, bisbe.

26. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a. 36-41 / SI 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10, 1-10]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (+636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.

Diumenge III de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis, i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència."»

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emmaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Si que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar a la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint pels de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren pregant-lo: «Queda't amb nosaltres, que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els en donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abruaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos:

Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llama Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras.

Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?».

Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

«Realment el Senyor ha ressuscitat»

Legim avui una de les escenes més delicioses de l'Evangeli de Lluc, una escena esmentada sovint. És una catequesi sobre la resurrecció i sobre l'Eucaristia. Tot comença amb dos deixebles desanimats, desesparats: *Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara de tot això ja fa tres dies.* Per tant, ara ja no esperem. Per això abandonen els seus companys. Sí, hi ha hagut indicis: *Unes dones ens han esperat; ens han dit, fins i tot que se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu.* Fins i tot alguns apòstols *ho han trobat com havien dit les dones, però a ell, no l'han vist pas!* Aquesta és la decepció: no han vist a Jesús. Per això Jesús (el foraster!) els diu: *Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes.* Llavors el Mestre es posa a ensenyar-los. Després es recorden: *No és veritat que els nostres cors s'abruaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?* Però abans aquell "desconegut" que ja havien acceptat al principi, ara el forcen a quedar-se amb ells: *Queda't amb nosaltres.* Llavors Jesús *prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els en donava;* celebra l'Eucaristia i ara el descobriren: *Se'ls obriren els ulls i el reconegueren.* Però justament en aquell moment *ell desaparegué.* Però ja han tingut l'experiència del ressuscitat. Per això es converteixen en apòstols. *S'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem.* Era de nit, havien fet onze quilòmetres, però l'alegria i el descobriment del Ressuscitat els fa córrer a portar la bona notícia. L'Eucaristia, presència de Ressuscitat, demana acollir el germà, ni que sigui desconegut, escoltar i entendre la Paraula de Déu, celebrar la seva presència. I això ens ha de portar a ser apòstols. El ressuscitat els ha omplert d'esperança i d'alegria! Cada Eucaristia, doncs, ha de ser un encontre amb el Ressuscitat, un acollir la seva Paraula i tots els germans i un convertir-nos amb una gran esperança en apòstols del Ressuscitat.